

Abstrakt

Práce se zabývá problematikou umírajících lidí s mentálním a smyslovým postižením v hospicích v České republice. První kapitola práce byla věnována historii a současnosti hospicové a paliativní péče. Druhá kapitola práce byla zaměřena na specifika komunikace a přístupu ke klientům s mentálním a smyslovým postižením v hospicích. Třetí kapitola byla věnována zdrojům odborné způsobilosti pracovníků v problematice umírajících s mentálním a smyslovým postižením v hospicích. Čtvrtá kapitola se zabývala naplňováním existenčních a existenciálních potřeb u lidí s mentálním a smyslovým postižením v hospicích a případnými rozdíly v naplňování potřeb oproti ostatním umírajícím. Poslední část tvoří výzkumný projekt, jehož cílem bylo zmapovat zkušenosti pracovníků s klienty s mentálním a smyslovým postižením v zařízeních hospicové péče, identifikovat specifika péče o tyto klienty a dále porozumět, odkud získávají pracovníci v této oblasti odbornou způsobilost a v jaké míře se daří u těchto klientů naplňovat jejich existenční i existenciální potřeby. Byl použit kvalitativní typ výzkumu, kvalitativní metodu představovaly polostrukturované rozhovory a skupinové diskuse. Práce vychází z analýzy sedmi rozhovorů a tří skupinových diskusí s pracovníky hospicové péče, které jsou dále zpracovány pomocí Zakotvené teorie. Cíle diplomové práce se podařilo naplnit a byla konstatována následující teorie:

„Přístup pracovníků k umírajícím se smyslovým a mentálním postižením v hospicích je podmíněn jejich osobnostními vlastnostmi, předchozí zkušeností s těmito klienty, zdroji jejich odborné způsobilosti, dále pak mírou ztotožnění se se standardy hospicové péče a postojem hospice k této problematice, ve kterém odborný personál pracuje.“